

צלם ושתי הנשמות: 2

עולם	ספירה	פרצוף	אור	שם	כינויים
בריאה כסא הכבוד [קה"ק] זהר: "זכה יותר - נותנים לו נשמה מצד ש"ל הפסא."	בינה	אמא [תבונה וישראל סבא]	נשמה	ה' עילאה אלוקים אקיה שם ס"ג	עולם הבא ולעתיד לבוא עולם החירות שופר ויובל תשובה

זוהר - תוספתא כרך א (בראשית) פרשת נח:

[דף נט עמוד ב] למה נח תרי זמני אלא כל צדיק וצדיק די בעלמא [דף ס עמוד א] אית ליה תרין רוחין רוחא חד בעלמא דין ורוחא חד בעלמא דאתי והכי תשכח בכלהו צדיקי משה משה יעקב יעקב אברהם אברהם שמואל שמואל שם שם בר מיצחק דלא כתיב ביה כמה דכתיב בהו, בגין דיצחק בשעתא דאתקרב על גבי מדבחה נפקת נשמתיה דהות ביה בהאי עלמא וכיון דאתמר ביה באברהם ברוך מחיה המתים תבת ביה נשמתיה **דעלמא דאתי**, בגין דא תשכח דלא יחד קודשא בריך הוא שמיה אלא על יצחק בגין **דאתחשב כמת** ועל דא רמו קרא ואמר (איוב ז') הן בקדושו לא יאמין וגו'...

שער הגלגולים - הקדמה לח : ועתה אבאר מציאות נשמת. דע, כי אין לך אדם שאין לו נשמה בחיי אור פנימי, ובחיי אור מקיף. והאור המקיף, דוגמתו היא, דוגמת **הצלם שעל ראש ז"א, כמבואר אצלינו וזה האור המקיף, הוא סוד אך בצלם יתהלך.**

שער ההקדמות - דף נג עמוד ב:

כבר הודעתך, כי צלם של ז"א, נחלק לג' חלוקות, כי אות צ', היא הבחי' שנכנסת בפנימיות תוך ז"א. ושתי אותיות ל"ם, הם ב' בחי' אורות מקיפים אליו על ראשו. והנה הם נחלקים לז' מקיפים, כי כן ל"ם הם ז', ואלו עצמם הם ב' אותיות מ"ל מן **חשמ"ל**. והענין, **כי מל הוא לשון דבור, כתרגומו ממלל, וכמ"ש ז"ל פעמים חשות, פעמים ממללות.** והביאור הוא, כי **כשמקבל ז"א אלו הז' מקיפים, שהם ל"ם דצלם**, אז נעשה מל, וממלל ומדבר, ומוציא הבל או"מ מתוך פיו. וזהו סוד ז' **הבלים, הנזכרים בקהלת**, שהם ז' מקיפים הנזכרים, שיוצאים בסוד הבל. וזהו סוד מש"ה הבל הבלים הכל הבל, ירצה כי כל חיות ז"א, תלוי באותו ההבל של פה דז"א, הנמשך מז' מקיפים הנז'. וזהו סוד פסוק על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, כי הנה כל חיות ז"א הנקרא אדם, שהוא בגימטריא הוי"ה דמ"ה, הוא נמשך מחמת שבעת המקיפים הנז', אשר נותנים לז"א, ומכחם יש לו הבל דיבור מוצא פיו כנוכר, וזהו כי על כל מוצא פי ה' וגו' :

תורת המגיד הנהגות הנהגות מלוקטות:

ידבק **מחשבתו למעלה**, ולא יאכל ולא ישתה יותר מדאי, רק להפריד עצמו מהגשמיות ולא יסתכל כלל בעניני עוה"ז, ולא יחשוב בהם כלל כדי להפריד עצמו מהגשמיות, כי בהסתכלות בעוה"ז מגשם את עצמו. וארז"ל (מנחות מג ב) ראייה מביאה לידי זכירה ולידי תאוה, וכתוב (בראשית ג, ו) בעץ הדעת נחמד למראה וטוב למאכל, שמחמת הראייה הוא נחמד **ויחשוב שהוא מבני עולם העליון, ולא**

דף מקורות | תורת הנפש באר"י | שיעור 34 | צלם ושתי הנשמות 2

תש"פ

יהיו חשובים אצלו כל בני אדם הדרים בעוה"ז, כי כל העולם כולו הוא כגרגיר חרדל נגד עולם העליון ולא יהיה שוה בעיניו אם יאהבו אותו אם ישנאוהו, כי אהבתם ושנאתם אינו כלום.

וכן לא ישגיח כלל על תאות גופו המטונף שהוא צרעת משכא דחוייא. ואיתא בזוהר (עי' ויק"ר לד, ג) דעבד רעותא במסכנא. ויחשוב שהוא עני, וידבר תמיד בדברים רכים ותחנוניים כמו עני, ויתבודד תמיד במחשבתו עם השכינה שלא יחשוב רק באהבה אותה תמיד, שהיא תדבק בו, ויאמר תמיד מתי אזכה שישכון אור השכינה עמי. ואם יבוא לו תאות עוה"ז ירחיק ממחשבתו, ויבזה התאוה עד שיהיה שנאו ומאוס אצלו, וירגז יצה"ט על יצה"ר ותאותיו, ובוזה יכניעם. ולא יהיה לו עצבות כלל, כשלא יהיה לו תאות עוה"ז, אלא אדרבא ישמח מאוד שהוא זוכה להכניע תאותיו לשם כבוד הבורא ית"ש...

ליקוטי מוהר"ן תורה נד:

א כי צריכין לשמור מאד את הזכרון, שלא יפול לשכחה, בחי' מיתת הלב. ועיקר הזכרון הוא לזכור תמיד בעלמא דאתי, שלא יהיה בדעתו ח"ו שאין עולם אלא אחד. וע"י מה שמדבק מחשבתו בעלמא דאתי, ע"י נעשה יחוד ה' אלקי הנ"ל: (כי ה' אלקים הוא בחי' שם מלא, שהוא בחי' עלמא דאתי כמובא. וכן מבואר בסבא משפטים דף צ"ח על פסוק זה. ה' אלקי, דא שירותא דמהימנותא, סליקו דמחשבה ועלמא דאתי):

ב ובחי' זו, לזכור תמיד בעולם הבא, דהיינו לאדבקא מחשבת' בעלמא דאתי, הוא בכלליות ובפרטיות. בכלליות, כך ראוי להיות מנהג יראי ה', תיכף בבוקר בהקיצו, קודם שיתחיל שום דבר, יזכור מיד בעלמא דאתי. ואח"כ יעשה זאת בפרטיות, כי כל העולם הזה, הוא התלבשות מדריגות התחתונות של הקדושה, היינו בחי' רגלין של הקדושה, בבחי' (ישעיה ס"ו) והארץ הדם רגלי. אף שגם מדריגות העליונות של הקדושה, יש מהם ג"כ התגלות בעוה"ז. אך שאין ההתגלות מתלבש בעצם בזה העולם, כ"א הארה שמאיר בבחי' רגלין. אבל בחי' רגלין, מתגלין בעצם בזה העולם.

וכל יום יש בו מחשבה דיבור ומעשה, והקב"ה מצמצם אלקותו מאין סוף עד אין תכלית. עד נקודת המרכז של עולם הגשמי שעומד עליו, ומזמין לו לכל אדם מחשבה דיבור ומעשה, לפי היום ולפי האדם ולפי המקום. ומלביש לו בזאת המחשבה דיבור ומעשה שמזמין לו, רמזים כדי לקרבו לעבודתו. בכך צריך להעמיק מחשבתו בזה, ולהגדיל בינתו, ולהבין מהו הרמיזות בפרטיות, שמלובש בזאת המחשבה דיבור ומעשה של זה היום, שהזמין לו השי"ת. הן מלאכה או מו"מ, וכל מה שמזמין לו השי"ת בכל יום, צריך להעמיק ולהגדיל מחשבתו בזה, כדי להבין רמיזותיו של השי"ת:

אך ההגדלות השכל בזה, צריך להיות במדה, שלא יצא מגבול הקדושה. רק לפי שכל אנושי שלו, כן יגדיל המחשבה בזה. וכן לא יסתכל בזה למעלה ממדריגתו, כי במופלא ממך אל תדרוש (חגיגה י"ג). וזה גדלת מאד, הוד והדר לבשת. היינו כשרוצה ליקח דבר מזה העולם, שהוא בחי' הוד והדר לבשת, שהם בחי' רגלין המלובשין בזה העולם* יהיה בבחי' גדלת מאד. היינו שההגדלת השכל, יהיה במדה ובצמצום. וזה מאד, שהוא סטרא דשמאלא שממנו הצמצום. [כ"ש בסבא שם. מאד, דא הוא סטרא דשמאלא]: ...

ואפילו מי שידוע ומבין בזה, היינו שזוכה להבין הרמזים שמרמז לו השי"ת בכל דבר. וא"כ ירצה לעסוק רק בזה, היינו שיעסוק רק בעסקי העולם הזה, מאחר שהוא מבין הרמזים שהשי"ת מרמז בהם. אך באמת אינו כן, כי צריך האדם שיהיה לו הסתפקות, להסתפק מזה העולם, רק במה שצריך לו בהכרחיות מזה העולם. וזה מחמת ב' טעמים. א', מחמת שזאת הקדושה המלובשת בעסקי העולם הזה, הוא בחי' רגלין. והיא קדושה נמוכה, בבחי' (תהלים מ"ט) עון עקבי יסובני. שהקליפות

דף מקורות | תורת הנפש באר"י | שיעור 34 | צלם ושתי הנשמות 2
תש"פ

מסבבין אותה תמיד, ורוצין לינק מהם, ע"כ הוא מקום מסוכן. בכך צריך להסתפק רק בהכרחיות. ... וע"כ אפי' מי שידוע הרמזים הנ"ל, הוא צריך הסתפקות, להסתפק מזה העולם בהכרחיות לבד כנ"ל]. ...

ג והמוון עם, שאין להם זה השכל להעמיק בכל זה, להבין הרמזים כנ"ל. נעשה אצלם כל זה ממילא, ע"י שינה, וציצית, ותפילין, ותורה, ותפילה, ומשא ומתן. כי השינה, היא בחי' לאדבקה מחשבתא בעלמא דאתי בכלליות כנ"ל, בחי' ה' אלקי הנ"ל. כי בשעת שינה, הנשמה עולה לעלמא דאתי(ב):

היצוג הגבוה – נשמה ונפש

אורות התשובה פרק ה' ו:*

התשובה קדמה לעולם, ולפיכך היא יסוד העולם. שלמותם של החיים היא דוקא עם המשך התגלותם על פי טבעם העצמי. וכיון שהטבע מצד עצמו אינו בעל הסתכלות והבחנה, הרי החטא מוכרח הוא מצד זה, "ואין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא". וביטול עצם טבעיותם של החיים, כדי שיהיה האדם בלתי-חוטא, זהו עצמו החטא היותר גדול, "וכפר עליו מאשר חטא על הנפש". על כן התשובה מתקנת את הקלקול ומחזירה את העולם ואת החיים למקורו דוקא בגילוי יסוד עצמיותם העליון, עולם החירות, ועל שם כך מכנים שם ד' אלהים חיים.

הבינה והמחלוקת

אורות ישראל פרק דו:

מדת שנאת חנם גם היא צריכה להתעלות, לא תעכב את התשובה ואת הגאולה השלמה מכללות ישראל. צריכין לפתח אורות גדולים להבין ולהשכיל, שגם מפירוזי הדעות יוצאת טובה כללית. מתוך כך אין המדות הרעות הדבוקות כפסולת בתוך האוכל של קדושת ישראל, מתחברות ביחד, ובפנימיות הלב הקשר גדול ועצום, ונמצא שצד הטוב מתאמד וצד הרע מתפזר, ויתפרדו כל פועלי און.

ולא עוד אלא שגם בצד הטוב יש שע"י הפירוזים מתגוון כל טוב פרטי בגון מיוחד, ואין גוון השרוי באחר דוחק אותו לטשטש את צורתו, ומתוך כך מתעשרת כנסת ישראל ברובי אורות, והרובי הזה עצמו הוא יגרום את השלום היותר גדול ויותר פנימי. ומ"מ צריכים להשתדל הרבה שיהיה השלום ניכר גם מבחוץ, וסוכת שלום פרושה על כל ישראל, אבל מה שיש מהפרודים, ובפרט אותם הפירוזים שיש להם מקור נפשי בנטית אמונה וקדושה, מהכל אורות עליונים יתהוו.

ואם השיגו צדיקים אנשי מעלה את גודל האורות, המתהוים ממחלוקת שבין צדיקים, שהם בונים בזה עולמות כלומר משכללים כל אחד את שיטת המוסר, היושר, הקדושה והחסידות שלהם, בכל עומק הרגשתם ורעיונם בפנימיות החיים, הנה עמך כולם צדיקים, וכל אחד מישראל חי בקרבו ניצוץ אור קדוש ממורשת אבות מקדושת תורה וגדולת אמונה. ונמצא, שכל מחלוקת שיש בין איש ישראל לחבירו, בין קיבוץ לחבירו, גם היא בונה עולמות, וכיון שהכל הוא שכלול ובנין, אין צורך לדבר מרורות, כי אם להודיע את הגודל ששני הצדדים עושים, ושהם יחד משכללים בנין עדי עד, ומתקנים את העולם, ואז לפי התרחבות הידיעה תגדל האהבה, כפי הערך של גדולת השנאה, ויגדל החיבור לפי הערך של גדולת הפירוד, וכערך של מדה טובה מרובה ממדת פורענות, והיה אור הלבנה

דף מקורות | תורת הנפש באר"י | שיעור 34 | צלם ושתי הנשמות 2

תש"פ

כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים, ביום חבוש ד' את שכר עמו ומחץ מכתו
ירפא בב"א. - והחטאת לד', שעל מיעוט הלבנה, יגלה את אורו, הבא מפנימיות הקטרוג, תוכחת
מגולה מאהבה מסותרת, שמתוך סתרה תצא בגילוי בכח רב ואיתן מאד, רשפיה רשפי אש
שלהבת יה.